

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. I. An delegatus possit exequi mandatum inscriptum Ordinario sponsi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

ignorantes impedimentum, contraxerunt, & consummarunt) detecto impedimento in copula perseveraverint, vel abstinuerint? sed de hoc casu jam dictum est, an & quando copula de necessitate exponenda sit? Denique si copula in casu, de quo n. 2200. fuisset ex intentione eo ipso titulo dispensationem evincendi, explicari deberet hoc ipso per oppositum his, quae diximus n. jam cit. motiva, ceteroquin sufficientia citra hanc circumstantiam, graviora esse deberent, ut ad concedendam gratiam flectant Pontificem, si spes illa talis fuit, prout ad hoc requiritur, ut incurratur poena carenti spe dispensationis, ut dictum est in praemissis.

2204. Dixi. 4. rogent demum gratiam dispensationis v. g. supplicanti igitur Sanctitati vestre Oratores praefati, quatenus cum eisdem oratoribus, quod impedimento v. g. quarti consanguinitatis gradus huiusmodi non obstant, matrimonium iuxta formam CC. Trid. contrahere, in facie Ecclesiae solemnizare, ac in eo postmodum liberè & licitè valeant, dispensare dignemini, cum clausulis consuetis.

ARTICULUS VII.

De Executione mandati dispensationis.

2205. Cum ex dictis constet, dispensationem frequenter concedi in forma solùm commissaria, nimirum mandando alteri, ut cum oratoribus dispenset, si repererit, preces veritate niti, hoc est, rem ita se habere, prout Pontifici proposita est à supplicanti tam quoad ipsum impedimentum, quam quoad causas in libello allegatas, quae causae mandato inseri solent cum certis clausulis; breviter exponendum venit, quae in ejusmodi mandati executione comprimis de necessitate observanda sint ad hanc functionem delegatis. Hinc sit

§. I.

An delegatus possit exequi mandatum inscriptum Ordinario sponsi?

2206. Quaestio est, an, si dispensandi forent ex diversa dicecesi, & mandatum dispensationis inscriptum esset Ordinario, seu

Dicecesano Oratoris, is possit mandatum exequi? affirmative dicendum videtur ex P. Sanchez l. 8. matr. D. 35. n. 5. dicentis, quòd, licet oratores sint ex diversa dicecesi, non sit opus in precibus dispensationis explicare utriusque dicecesim, sed sat esse dicendo alterutrius. Nam hoc stante, si dicecesis oratoris expressa est, & huic mandatum inscribatur, non potest non rectè praesumi, intentionem mandantis ferri ad Ordinarium in litteris expressum; cum nequeat restringi ad aliū non expressum, qui non est de necessitate exprimendus: sed contrarium tradit Corradus l. 7. c. 5. à n. 26. docens, esse de notorio stylo Datariae, & Cancellariae necessarium, ut, cum sunt ex diversis Dicecesibus, utriusque exprimatur, eò, quòd intentio committentis delegato potestatem dispensandi de certo Curiae stylo feratur in Ordinarium oratricis, & ideo in clausulis supplicationis apponi: & committatur ordinario oratricis, qui deposita &c. dispenset. Unde in fine ejusdem num. addit, quòd Executor, si huiusmodi stylum ignoret, perperam illas litteras exequeretur.

Quaestio est 2. quid agendum, cum eratur in dicecesi, cujus erat is, pro quo impetratur dispensatio? ut si dictum esset, oratores esse Dicecesis Salamantinae, cum sint Cordubensis, ac proinde commissio facta est Officiali Salamantino? Diana in tract. de Legib. resolut. 36. ait, adhuc valituram dispensationem factam ab Officiali Salamantino; quia non deficit intentio Papae, ut solus petentis Ordinarius dispenset: Sanchez autem l. 8. hic D. 21. n. 39. & ex illo Corradus l. 7. c. 5. n. 29. docent, non posse officialem Salamantinum hanc dispensationem exequi. 1. quòd deficiat intentio Papae committentis, quae est, committere legitimo Ordinario impetrantis, juxta id, quod praescriptum est in Trid. sess. 22. de reform. c. 5. ibi: dispensationes, quacunque autoritate concedendae, si extra Romanam Curiam committendae erunt, committantur Ordinariis illorum, qui eas impetraverint. veniunt autem hic nomine Ordinarij etiam Abbates, & alij Praelati habentes jurisdictionem, quasi Episcopalem, ac proprium districtum; sic Barbof. in cit. loc. Trident. n. 2. Deinde, quia error, quamvis culpa carens, non efficit, ut rescriptum extendatur ad casum, qui sub

Yyy 3

verbis

verbis ejus non comprehenditur, quamvis si is petitus esset, literæ similiter concederentur, ut allegat Innoc. in *e. super literis de rescript. n. 3.*

2208. In hac controversia dicendum videtur, in casu, quo error in dicecesi *impetrantis dispensationem*, solum commissus est à Curialibus in describendo, non obstare valori dispensationis, si mandatum exequatur impetrantis Ordinarius legitimus *in supplicatione expressus*, & Pontifici propositus licet inscriptio per errorem facta sit ad alium; quia, cum ejus valor pendeat ab intentione committentis; & hæc in præsentibus casu non deficiat (quia ponitur, quod legitimus ejus Ordinarius in supplicatione expressus, ac propositus fuerit; & hic in eum consenserit) nihil deficit, necessarium ad valorem. Quando autem dicitur, quod error etiam culpâ carens, non efficiat, ut rescriptum extendatur ad casum sub verbis rescripti non comprehendit, intelligendum venit de errore *circa substantia rescripti*, & quando intervenit in supplicatione Pontifici proposita; non autem si extra hunc casum, ex solo errore scribentium, ut in simili dictum est alibi.

2209. Ex hoc colligitur, quod, si *in supplicatione* fuisset erratum in dicecesi, loco dicecesis, in qua est impetrans, aliam nominando, & hæc Pontifici proposita esset cum inscriptione mandati ad hujus ordinarij, hunc mandatum exequi non possit; quia Pontifex non consensit in hunc, nisi ex suppositione, quod sit legitimus Ordinarius impetrantis. Nec obstat, quod Pontifex *consensisset* in eum, qui est Ordinarius legitimus, si fuisset expressus. Nam voluntas, *quæ non est, sed esset, in dispensationibus nihil operatur*, sed tantum operaretur, ut alibi diximus.

§. II.

Quid dicendum, si erratum sit narrando unum impedimentum pro altero?

2210. Casus est: Oratores sunt in certo gradu *consanguinitatis*, & in mandato exprimitur idem gradus, sed aliud impedimentum, videlicet *affinitatis*; queritur, an, si delegatus hunc errorem deprehendat, possit exequi mandatum; &c. Si per ipsos

oratores in supplicatione Pontifici proposita, unum pro altero expressum sit, non posse; quia tunc deficit intentio Papæ, liberandi oratores ab impedimento nullatenus expresso, ut diximus n. 2208.

Quæstio est, an delegatus mandatum exequi possit in casu, quo impedimentum verè, prout est, expositum ab oratoribus, & in id sic expressum Papa consensit, & solum ob scriptoris incuriam aliud expressum est? negativam sequitur Vincenzus de Justis. l. 1. *dispens. matr. c. 4. à n. 44.* quia delegatus fines mandati egredi non potest, nec literas Apostolicas aliter interpretari, quam verba sonent. *c. cum dilecta. 22. de Rescript.*

Sed affirmativam probabilius tenet Laman l. 1. *tr. 4. c. 22. à n. 26.* Diana p. 8. *tr. 3. resol. 63.* & alij. quia delegatus faciendum, quod Pontifex fieri voluit in mandato, validè ac licitè procedit; sed in dato casu dispensando in impedimento per oratores expresso, & Papæ cum consensum in ejus relaxationem proposito, delegatus faceret, quod Pontifex fieri voluit in mandato. Ejus enim intentio est, ut in impedimento sibi expresso dispensetur, ut ponit casus. ergo.

Ad rationem in contrarium non verum esse, quod delegatus nec fines mandati egredi, nec literas aliter interpretari possit, quam verba sonent *ex intentione ac mente mandantis*; cuius ratio est, quia mandatum non debet trahi ultra intentionem mandantis. *L. non omnis. ff. si certum petatur*: bene tamen aliter, quam verba sonent ex errore solius scribentis, ubi & de mente illius, ac hujus errore, delegato constat. Et confirmatur ex ipsa doctrina, quam sequitur cit. de Justis n. 54. dicens: *quod error nominis non vitiet gratiam, quando constat Papæ de Persona*, cui concessa est; quia Pontifex intendit dispensationem concedere *petenti, sibi propositæ*, sive is sit Titius, sive Cajus; quia solum spectat gratiæ aequitatem: quæ hujus auctoris doctrinâ suppositâ sic argui potest: juxta ipsum error *in nomine petentis dispensationem*, non vitiat mandatum, quando Papæ constat *de persona petente dispensationem*; ergo nec error *in nomine mandatarij*, seu *diocesani vitiat mandatum, quando Papæ constat de persona mandatarij, seu Diocesani*: ergo idem rectè sequitur.